

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 210/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost/7/2024 z 9. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 1. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2Tost/7/2024 z 9. apríla 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vykonáva trest odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 144 ods. 1 a ods. 2 písm. c) a f) Trestného zákona.

3. Sťažovateľ požiadal o povolenie obnovy konania podľa § 394 a nasl. Trestného poriadku. O jeho návrhu rozhodol Špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 3Nt/2/2023 z 22. januára 2024 (ďalej len „uznesenie Špecializovaného trestného súdu“) tak, že ho zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania.

4. Pri označenému uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tak, že ju zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy bol na základe výpovede spoluobvineného [REDAKOVANÉ], ktorý tendenčne upravoval svoju výpoveď tak, aby to vyzeralo, že vraždu nespáchal sám. Sám sťažovateľ nevedel, že [REDAKOVANÉ] mal v úmysle poškodeného [REDAKOVANÉ] zavraždiť, ale domnieval sa, že ho iba prevezú. Zámerom [REDAKOVANÉ] bolo získať benefit, a to konkrétne, aby nebol odsúdený na doživotie. To sa mu aj podarilo, keďže súd upustil od uloženia súhrnného trestu. Sťažovateľ následne dostal listy od [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktoré majú potvrdzovať skoršie obavy sťažovateľa týkajúce sa [REDAKOVANÉ] a jeho výpovede. Závery všeobecných súdov o neexistencii benefitu pre [REDAKOVANÉ] sú nepresvedčivé, pretože [REDAKOVANÉ] sa snažil získať akékoľvek benefity. Sťažovateľovi doručené listy predstavujú nové dôkazy, ktoré bolo potrebné vykonať.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením vydaným pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania podľa § 394 a nasl. Trestného poriadku.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

9. Pokiaľ ide o právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, toto sa *ratio materiae* na konanie o povolenie obnovy konania neaplikuje, pretože osobu právoplatne odsúdenú, ktorá žiada o povolenie obnovy jej trestného konania, nemožno považovať za „obvinenú z trestného činu“ v zmysle označeného ustanovenia dohovoru (rozhodnutie o prijateľnosti vo veci Fischer proti Rakúsku zo 6. 5. 2003, sťažnosť č. 27569/02).

10. Najvyšší súd v napadnutom uznesení k námietkam sťažovateľa nad rámec odôvodnenia uznesenia Špecializovaného trestného súdu uviedol, že sťažovateľom tvrdený benefit poskytnutý [REDACTED], a to neuloženie výnimočného doživotného trestu odňatia slobody, v skutočnosti nemožno za benefit považovať. Trest odňatia na doživotie totiž možno uložiť iba v prípade splnenia oboch podmienok podľa § 47 ods. 1 Trestného zákona, teda ak to vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody do 25 rokov. Špecializovaný trestný súd už v rozsudku sp. zn. BB-4T/22/2015 z 12. februára 2016 podrobným spôsobom vysvetlil, z akého dôvodu nepovažoval u [REDACTED] tieto podmienky za splnené a prečo mu neuložil trest odňatia slobody na doživotie, ale upustil od uloženia súhrnného trestu ([REDACTED] bol už skôr v inom trestnom konaní uložený trest odňatia slobody na 25 rokov, pozn.). Neuloženie doživotného trestu tak nemožno považovať za benefit, ale za zákonný postup príslušného súdu. Navyše, odsúdený [REDACTED] nebol v danej veci spolupracujúcim obvineným. Pokiaľ sťažovateľ poukázal na súkromnú korešpondenciu, ani [REDACTED] a ani [REDACTED] neboli svedkami predmetného trestného činu, v listoch uvádzané skutočnosti neoznámili príslušným orgánom výpoveďou v procesnom postavení svedkov a po príslušnom zákonnom poučení, ale adresovali ich iba samotnému sťažovateľovi. Okrem toho, s dôveryhodnosťou výpovede [REDACTED] sa už dostatočným spôsobom vysporiadali súdy v pôvodnom konaní, pričom sťažovateľom predložené listy s informáciami z počutia nespádajú do rámca novej skutočnosti v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

11. Z napadnutého uznesenia sa ústavný súd presvedčil, že všetkým relevantným námietkam sťažovateľa bola zo strany najvyššieho súdu venovaná náležitá a dostatočná pozornosť. Najvyšší súd sťažovateľovi opätovne ozrejmil, že podmienky na povolenie obnovy konania v danom návrhu splnené neboli, pričom sťažovateľ pred ústavným súdom tento záver ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnil.

12. Ústavný súd na podporu už uvedeného poukazuje na priliehavý záver Špecializovaného trestného súdu o tom, že úlohou súdu rozhodujúceho o návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 394 a nasl. Trestného poriadku nie je vyvracať domnienky alebo subjektívnu interpretáciu skutočností zo strany odsúdeného, ale skúmať naplnenie zákonom stanovených podmienok obnovy konania.

13. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu